

Sz. Mikus Edit

MISZTIFIKÁLT SZERELEM, VAGY HÉTKÖZNAPI SZERELEM?

Elsőre talán nem is érthető, hogy mire gondolok igazán. Nem egyszerű dolog a szerelemről bármilyen értekezést írni. Már csak azért sem, mert tulajdonképpen erről szól az egész művészet, az egész világon... Túl nagy fa, amibe belevágtam a fejszémet... Csak hogy a szexuális zavarok nagy részénél ezt a kérdéskört, ennek a megértését tartom kulcsfontosságú kérdésnek a megoldáshoz.

*A szerelem egy olyan **magas hőfokú érzelmi állapot**, amely nem nélkülözi az erotikus vágyat, a testiséget vagy az arra való törekvést, és olyan érzelmi kapcsolatot feltételez, amiben a két fél egymást kissé idealizált állapotban látja. Fontosnak tartják egymás közelségét, a szellemi kapcsolatot, a kiegyensúlyozott kommunikációt.*

Sokan így gondolják, de sajnos ez az érzelem csak addig képes működni – és ezzel együtt a vágy is -, amíg a csábítás el nem éri a célját, és amint célba ér, kiegyensúlyozódik, megszűnik a varázs. A valóságba zuhannak mindketten.

Ebben a felfokozott állapotban mindkét fél remekül működik. Sokszor napjában akár többször is képesek a szerelmes együttlétekre, nincs gond a vággyal, a kéjjel. Mindketten igyekeznek bemutatni a másiknak szerelmi kultúrájuk minden rezdülését, gyorsan felsorakoztatják a paletta teljes kínálatát, hogy minél hamarabb elérjék a csábítás célját, és az „áldozatot” magukhoz kössék. A kommunikáció is folyamatos, hiszen még nem ismerik egymást, folyamatosan képesek beszélgetni akár éjszakákon át, és nyomják az információkat magukról. Ebben a folyamatban *mindenki azt élvezi legjobban, hogy önmagáról beszélhet*, és csodálatra talál, hiszen „egy újszülöttnek minden vicc új”, és az új partner is ugyanúgy van vele.

Általában néhány hónap - szerencsésebbeknél félév, egy év – után már a kapcsolat lanyhul. Ellövik patronjaikat, kibeszélik titkaikat, kinyílnak, az őszinteségre hivatkozva mindent elárulnak magukról, múltjukról, kapcsolataikról, és ezzel beindítják a kapcsolat-önmegsemmisítő gombot... A bizalmas közlések eredménye a teljes bizalmatlanság lesz. Kezdi meglátni egymás hibáit, összeköltözés után zavarja az egyiket a másik rendetlensége, a szokásai, a baráti kapcsolatai, a családja... Sokszor úgy hat a megismerés, a felismerés, mint egy főbekólintás... *Ez az ember nem ugyanaz, akit az idealizált állapotában önmaga számára felépített!*

Most azt nézzük meg, hogy miképpen kellene működnie a szerelemnek ahhoz, hogy benne a szex is jól működtethető legyen. Ne ideig-óráig, hanem akár végleg. (Van ilyen egyáltalán?)

*A szerelem egy olyan **magasztos érzés**, amely nem okoz elvakultságot, elfogultságot, de **képes katarzisz élményt létrehozni** a kiválasztott partner jelenléte. Kölcsonösen elfogadják egymás testét és lelkét a hibákkal, tévedésekkel együtt. Egymásról nem idealizált állóképet festenek, hanem látják benne a mozgást a fejlődést is. Az ilyen szerelem nem kisajátító, hanem egymásnak szabadságot is adó, így mindkét fél képes kiteljesedni benne. Örülnek egymás sikerének, és minden öröm – a legapróbbak is – képesek a boldogság hormonjainak termelésére.*

Egy ilyen kapcsolatban remekül képes működni az emberi harmónia, a megértés, a szexualitás és a vágy egyaránt. Tudomásul veszik változásaikat, öregedésüket, és tiszteletben tartják

egymás szuverenitását. Ezért tartom jó és ígéretes kapcsolatnak mindazt, ami fiatalon, diák szerelemben kötődik, és kitartanak egymás mellett. Ők életük végéig képesek volnának tökéletesen működni, amíg valamelyik félnek eszébe nem jut, hogy mit hagy ki, ha csak egyetlen partner mellett leparkol... Kíváncsisága tönkre teszi a jól induló igazi választást...